

Den skimrande

Fejd

Nu dansar dimmor på tjärnen, som solen väckte
Då glimmar daggen i ljungen som natter skänkt i silver tår
En storloms klagan om döden, var hälsad frände
Var gång hon vaknar i jorden, och återföds

Se hon svävar fram, med diserna i dimman
Så skimrande och kall!

Den dagen bringan sitt offer, till ljusa väsen
Om hennes skuldror så vita, en mantel för de hängdas gud
Se blommor grönska vid graven, de åren varsla
dess lycka äro förgången, i dyster skrud

Se hon svävar fram, med diserna i dimman
Så skimrande och kall!

Härlig var dansen frejdig och vild
Furorna flammar, solen går ned
Blickarna tindrar med ögon så blå
all jämt de vandra i en ring utav renaste guld

Hon vakar med sin sång
Försvinner bort i dimman
Hon vakar med sin sång
Försvinner bort i dimmorna

Se hon svävar fram, med diserna i dimman
Så skimrande och kall!